

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই অনাদি ড্ৰামা (নাটক) চলিয়েই থাকে, টিক-টিক হৈ থাকে, ইয়াত এজনৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) আনজনৰ লগত নিমিলে, ইয়াক যথার্থ ভাবে বুজি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে"

প্ৰশ্ন: কোনটো যুক্তিৰ দ্বাৰা তোমালোকে এইটো সিদ্ধ কৰি শুনাৰ পাৰা যে ভগৱানৰ ইতিমধ্যে আগমন হৈছে?

উত্তৰ: কাকোৱে পোনপটীয়াকৈ ক'ব নালাগে যে ভগৱান আহিছে, এনেকৈ ক'লে মানুহে হাঁহি উৰুৱাই দিব, বিৰূপ মন্তব্য কৰিব কাৰণ আজিকালি নিজকে ভগৱান বুলি কোৱা কণ্ঠতা বহুত আছে সেইবাবে তোমালোকে যুক্তিৰে প্ৰথমে দুজন পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। এজন হদৰ, দ্বিতীয় জন বেহদৰ পিতা। হদৰ পিতাৰ পৰা হদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, এতিয়া বেহদৰ পিতাই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, তেতিয়া বুজি পাব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়, সৃষ্টিটো এইখনেই। পিতাও ইয়ালৈ বুজাবৰ বাবে আহিবলগীয়া হয়। মূলবতনততো (শান্তিধামত) বুজোৱা নহয়। স্থূলবতনতহে বুজোৱা হয়। পিতাই জানে সকলো সন্তানেই পতিত। কোনো কামৰে হৈ থকা নাই। এই সৃষ্টিত দুখেই দুখ। পিতাই বুজাইছে - এতিয়া তোমালোক বিষয় (বিকাৰৰ) সাগৰত পৰি আছে। আচলতে তোমালোক ক্ষীৰসাগৰত আছিল। বিষ্ণুপুৰীক ক্ষীৰসাগৰ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ক্ষীৰৰ সাগৰতো ইয়াত পোৱা নাযায়। সেইবাবে পুখুৰী বনাই দিছে। এনেকৈ কোৱা হয় যে তাত গাখীৰৰ নদী বৈছিল, তাৰ গৰুবোৰো প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বুলি জনাজাত। ইয়াততো মনুষ্যও বেমাৰত পৰে, তাততো গৰুও কেতিয়াও বেমাৰত নপৰে। ফাৰ্ষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) হয়। জন্তু আদি কাৰো বেমাৰ নহয়। ইয়াৰ আৰু তাৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে। এয়া পিতাহে আহি শুনায়। সৃষ্টিত অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা যে এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, যেতিয়া পিতা আহি সকলোকে উভতাই লৈ যায়। পিতাই কয় - যি সকল সন্তান আছে কিছুমানে আল্লাক, কিছুমানে গডক, কিছুমানে ভগৱানক আহবান কৰে। মোৰ বহুত নাম ৰাখি দিয়ে। ভাল-বেয়া যি আহে সেয়াই নাম ৰাখি দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা আহিছে। জগতৰ লোকেতো এয়া বুজি নাপায়। সেইসকলেহে বুজিব যিয়ে 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে বুজিছিল সেইবাবে গায়ন আছে কোটিৰ মাজত কোনোবা, কোনোবাৰ মাজতো কোনোবা। মই যি হওঁ যেনেকুৱা হওঁ, সন্তানসকলক কি শিকাওঁ, সেয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে জানাই, অন্য কোনেও বুজি নাপায়। এয়াও তোমালোকে জানা যে আমি কোনো সাকাৰৰ (শৰীৰধাৰীৰ) পৰা নপটোঁ। নিৰাকাৰে পঢ়ুৱায়। মনুষ্যই নিশ্চয় বিবুদ্ধিত পৰিব, নিৰাকাৰতো ওপৰত থাকে, তেওঁ কেনেকৈ পঢ়ুৱাব! তোমালোক নিৰাকাৰ আত্মাসকলো ওপৰত থাকা। আকৌ এই আসনলৈ আহা (শৰীৰ ধাৰণ কৰা)। এই আসন বিনাশী, আত্মাতো হৈছে অকাল (কালে নাশি কৰিব নোৱাৰা)। আত্মাৰ কেতিয়াও মৃত্যু নহয়। শৰীৰৰ মৃত্যু হয়। এয়া হৈছে চৈতন্য আসন। অমৃতসৰততো অকাল-আসন আছে নহয় জানো। সেই আসন কাঠেৰে তৈয়াৰ কৰা। সেই বেচেষাসকলে নাজানে যে অকাল হৈছে আত্মা, যাক কেতিয়াও কালে খাব নোৱাৰে। অকাল-মূৰ্ত আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আনটো লয়। আত্মাকো ৰখ লাগিব নহয় জানো। নিৰাকাৰ পিতাকো নিশ্চয় মনুষ্যৰ ৰখ লাগিব, কাৰণ পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানেশ্বৰ। এতিয়া জ্ঞানেশ্বৰ নামতো বহুতৰে আছে। নিজক ঈশ্বৰ বুলি ভাবে। ভক্তি শাস্ত্ৰৰ কথা শুনায়। নাম ৰাখে জ্ঞানেশ্বৰ অৰ্থাৎ জ্ঞান দিওঁতা ঈশ্বৰ। কিন্তু তাৰ বাবেতো জ্ঞানৰ সাগৰ হ'ব লাগিব। তেওঁকে গড ফাডাৰ বুলি কোৱা হয় ইয়াততো অনেক ভগৱান হৈ গৈছে। যেতিয়া বহুত গ্লানি হৈ যায়, বহুত দুখীয়া হৈ যায়, দুখী হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহে। পিতাক দৰিদ্ৰ নিবাসী বুলি কোৱা হয়। অৱশেষত সেই দিন আহে, যেতিয়া দৰিদ্ৰ নিবাসী পিতা আহে। সন্তানসকলেও জানে পিতা আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। তাততো প্ৰচুৰ ধন আছে। টকা-পইচা কেতিয়াও গণনা কৰা নহয়। ইয়াত হিচাপ উলিয়ায়, ইমান হেজাৰ-কোটি খৰচ হ'ল। তাত এই নামেই নাই, প্ৰচুৰ ধন থাকে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে গম পাইছা যে পিতা আহিছে, আমাক নিজৰ ঘৰত লৈ যাবলৈ। সন্তানসকলে নিজৰ ঘৰ পাহৰি গৈছে। ভক্তি মার্গত হাবাখুৰি খাই থাকে, ইয়াক (ভক্তি মার্গক) ৰাতি বুলি কোৱা হয়। ভগৱানক বিচাৰিয়েই থাকে, কিন্তু কোনেও ভগৱানক নাপায়। এতিয়া ভগৱান আহিছে, এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা, নিশ্চয়ো আছে। এনেকুৱা নহয় যে সকলোৰে দৃঢ় নিশ্চয় আছে। কোনোবা নহয় কোনোবা সময়ত মায়াই পাহৰাই দিয়ে, তেতিয়া পিতাই কয় – আচম্ভিত কৰি মোক দেখে, মোৰ হৈ যায়, আনক শুনায়, অহ' মায়া তুমি কিমান শক্তিশালী হোৱা, যে তথাপিও আঁতৰ কৰি দিয়া। আঁতৰিতো বহুতেই যায়। বিচ্ছেদ কৰোঁতা হৈ যায়। পিছত সেইসকল ক'ত গৈ জন্ম ল'ব! বহুত তলখাপৰ জন্ম পাব। পৰীক্ষাত ফেল (অনুত্তীৰ্ণ) হৈ যায়। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পৰীক্ষা। পিতাই

এনেকৈতো নকয় যে সকলোৱে নাৰায়ণ হ'ব। নহয়, যিয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিব, তেওঁলোকে পদো ভাল পাব। পিতাই বুজি পায় যে কোন ভাল পুৰুষাৰ্থী হয় - যিয়ে আনকো মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে অৰ্থাৎ পিতাৰ পৰিচয় দিয়ে। আজিকালি অ'পজিচনত (প্ৰতিপক্ষত) কিমান মনুষ্যই নিজকে ভগৱান বুলি কৈ থাকে। তোমালোকক অৱলা বুলি ভাবে। এতিয়া তেওঁলোকক কেনেকৈ বুজোৱা যাব যে ভগৱান আহিছে, পোনপটীয়াকৈ যদি কাৰোবাক কোৱা যে ভগৱান আহিছে, তেন্তে এনেকৈ কেতিয়াও নামানিব, সেইবাবে বুজাবৰ বাবেও যুক্তি লাগে। এনেকৈ কেতিয়াও কাকো ক'ব নালাগে যে ভগৱান আহিছে। তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে তোমালোকৰ দুজন পিতা আছে। এজন হ'ল পাৰলৌকিক বেহদৰ পিতা, দ্বিতীয় জন লৌকিক হদৰ পিতা। ভালদৰে পৰিচয় দিব লাগে, যাতে বুজি পায় যে এওঁলোকে ঠিক কথা কয়। বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পোৱা যায় - এয়া কোনেও নাজানে। উত্তৰাধিকাৰতো পিতাৰ পৰাই পোৱা যায়। আন কোনেও এনেকৈ কেতিয়াও নক'ব যে মনুষ্যৰ দুজন পিতা থাকে। তোমালোকে সিদ্ধ কৰি শুনাৰ লাগে, হদৰ লৌকিক পিতাৰ পৰা হদৰ উত্তৰাধিকাৰ আৰু পাৰলৌকিক বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদ অৰ্থাৎ নতুন সৃষ্টিৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। নতুন সৃষ্টি হৈছে স্বৰ্গ, সেয়াও যেতিয়া পিতা আহিব তেতিয়াহে দিব। সেই পিতা হৈছেই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰোঁতা। বাকী তোমালোকে যদি কেৱল কোৱা যে ভগৱান আহিছে তেতিয়া কেতিয়াও নামানিব, আৰু বিৰূপ মন্তব্য কৰিব। নুশুনবই। সত্যযুগততো একো বুজোৱা নহয়। বুজাব তেতিয়া লাগে, যেতিয়া পিতাই আহি শিক্ষা দিয়ে। সুখত কোনেও স্মৰণ নকৰে, দুখত সকলোৱে কৰে। সেয়েহে সেই পাৰলৌকিক পিতাকে দুখহতা-সুখকৰ্তা বুলি কোৱা হয়। দুখৰ পৰা লিবাৰেট (মুক্ত) কৰি গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) হৈ নিজৰ মৰমৰ ঘৰলৈ লৈ যায়। সেইখনক কোৱা হয় মৰমৰ চাইলেক্স হোম। তালৈ আমি কেনেকৈ যাম - এয়া কোনেও নাজানে। ৰচয়িতাকো নাজানে, ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তকো নাজানে। তোমালোকে জানা যে আমাক পিতাই নিৰ্বাণধামলৈ লৈ যাবলৈ আহিছে। সকলো আত্মাকে লৈ যাব। এজনকো এৰি থৈ নাযায়। সেয়া হৈছে আত্মাসকলৰ ঘৰ, এয়া হৈছে শৰীৰৰ ঘৰ। তেন্তে পোন-প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ পিতা, তেওঁক পৰমপিতা বুলিও কোৱা হয়। 'পৰমপিতা' শব্দটি সদায় ৰাইট (শুদ্ধ) আৰু মৰমৰ (মধুৰ) হয়। কেৱল ভগৱান, ঈশ্বৰ বুলি ক'লে উত্তৰাধিকাৰৰ সুবাস নাহে। তোমালোকে পৰমপিতাক স্মৰণ কৰা সেয়েহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। পিতা আছে নহয় জানো। এইটোও সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে সত্যযুগ হৈছে সুখধাম। স্বৰ্গক শান্তিধাম বুলি কোৱা নহয়। য'ত আত্মাবোৰ থাকে সেয়া শান্তিধাম। এইটো একেবাৰে দৃঢ় কৰি লোৱা।

পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকে এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িলে একো প্ৰাপ্তি নহয়। শাস্ত্ৰ পঢ়েই ভগৱানক পাবৰ বাবে আৰু ভগৱানে কয় মোক কোনেও শাস্ত্ৰ পঢ়ি নাপায়। মোক ইয়ালৈ আহানেই কৰে যে আহি এই পতিত সৃষ্টিক পবিত্ৰ কৰি তোলা। এই কথাবোৰ কোনেও বুজি নাপায়, পাথৰ-বুদ্ধি হয়। বিদ্যালয়ত সন্তানসকলে নপঢ়িলে এনেকৈ নকয় জানো যে তোমালোক পাথৰবুদ্ধিৰ হোৱা। সত্যযুগত এনেকৈ নকয়। পাৰসবুদ্ধিৰ কৰি তোলেওঁতা জন হ'ল পৰমপিতা বেহদৰ পিতা। এই সময়ত তোমালোকৰ বুদ্ধি হৈছে পাৰস কাৰণ তোমালোক পিতাৰ লগত আছা। আকৌ সত্যযুগত এটা জন্মত অলপ পাৰ্থক্য আছে। 1250 বছৰত 2 কলা কম হৈ যায়। চেকেণ্ডে চেকেণ্ডে 1250 বছৰত কলা কম হৈ গৈ থাকে। তোমালোকৰ জীৱন এই সময়ত একদম পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হয় যেতিয়া তোমালোক পিতাৰ দৰে স্তানৰ সাগৰ, সুখ-শান্তিৰ সাগৰ হৈ যোৱা। সকলো উত্তৰাধিকাৰ লৈ লোৱা। পিতা আহেই উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। পোন-প্ৰথমে তোমালোক শান্তিধামলৈ যোৱা, তাৰ পিছত সুখধামলৈ যোৱা। শান্তিধামততো শান্তিয়ে আছে। তাৰ পিছত সুখধামলৈ যোৱা, তাত অশান্তিৰ কোনো কথা নাই। তাৰ পিছত তললৈ নামিব লাগে। মিনিটে-মিনিটে তোমালোক তললৈ নামি যোৱা। নতুন সৃষ্টিৰ পৰা পুৰণা হৈ যায়। সেয়েহে পিতাই কৈছিল - হিচাপ উলিওৱা, 5 হাজাৰ বছৰত ইমান মাহ, ইমান ঘণ্টা..... তেতিয়া মনুষ্যই ৰাণ্ডাৰ খাব (আচম্বিত হ'ব)। এওঁতো পুৰা হিচাপ শুনাইছে। সঠিক হিচাপ লিখিব লাগে, ইয়াত অলপো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। মিনিটৰ পিছত মিনিট টিক-টিক হৈ থাকে। সকলো ৰীল ৰিপীট (পুনৰাবৃত্তি) হয়, ঘূৰি-ঘূৰি আকৌ ৰ'ল হৈ (পাক খাই) যায়, আকৌ সেয়াই ৰিপীট হ'ব। এই হিউজ (বিশাল) ৰ'ল বহুত ৰাণ্ডাৰফুল (আশ্চৰ্যকৰ) হয়। ইয়াৰ জোখ-মাপ কৰিব নোৱাৰে। গোটেই জগতৰ যি পাৰ্ট চলি আছে, টিক-টিক হৈ থাকে। এটা চেকেণ্ডে আনটোৰ লগত নিমিলে। এই চক্ৰ ঘূৰিয়ে থাকে। তাত হয় হদৰ ড্ৰামা, এয়া হৈছে বেহদৰ ড্ৰামা। আগত তোমালোকে একো নাজানিছিল যে এয়া হৈছে অবিনাশী ড্ৰামা। পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত..... যি হ'বলগীয়া আছে সেয়াই হয়। নতুন কথা নহয়। বহুত বাৰ চেকেণ্ডৰ পিছত চেকেণ্ড এই ড্ৰামা ৰিপীট হৈ আহিছে। অন্য কোনেও এই কথাবোৰ বুজাব নোৱাৰে। পোন-প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে, বেহদৰ পিতাই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তেওঁৰ এটাই নাম - শিৱ। পিতাই কয় - মই তেতিয়াহে আহোঁ, যেতিয়া অতি ধৰ্ম গ্লানি হয়, ইয়াক ঘোৰ কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। ইয়াত বহুত দুখ আছে। কিছুমান আছে, যিয়ে কয় এনেকুৱা ঘোৰ কলিযুগত পবিত্ৰ হৈ কেনেকৈ থাকিব পাৰি! কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে পাৱন কৰি তোলেওঁতাজন কোন? পিতাহে সংগমযুগত আহি পবিত্ৰ সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। তাত স্ত্ৰী-পুৰুষ দুজনেই পবিত্ৰ হৈ থাকে। ইয়াত দুয়োজনেই অপবিত্ৰ। এইখন হৈছেই অপবিত্ৰ সৃষ্টি।

সেয়া হৈছে পবিত্ৰ সৃষ্টি – স্বৰ্গ, হেভেন। এয়া হৈছে বোৰৰ নৰক, হেল। তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বুজি পাইছা। বুজাবলৈও বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। দুখীয়াসকলে অতি সোনকালে বুজি পায়। দিনে-প্ৰতিদিনে বৃদ্ধি হৈ যায়, আকৌ ঘৰো সিমানেই ডাঙৰ লাগে। ইমানবোৰ সন্তান আহিব কাৰণ পিতাতো এতিয়া ক'লৈকো নাযায়। আগতেতো কোনেও নক'লেও বাবা নিজেই গুছি গৈছিল। এতিয়াতো সন্তানসকলে ইয়ালৈ আহি থাকিব। ঠাণ্ডাতো আহিব লাগিব। প্ৰগ্ৰাম (সূচী) বনাব লাগিব। অমুক-অমুক সময়ত আহিব, তেতিয়া ভীৰ নহ'ব। সকলোৱে একেলগে একে সময়তেতো আহিব নোৱাৰা। সন্তান বৃদ্ধি হৈ থাকিব। ইয়াত সন্তানসকলে সৰু-সৰু ঘৰ নিৰ্মাণ কৰে, তাততো বহুত মহল পাব। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে জানা - টকা-পইচা সকলো মাটিত মিলি যাব। বহুতে এনেকুৱা কৰে যে গাঁত থান্দি পইচা ৰাখে। পিছত হয়তো চোৰে লৈ যায় বা গাঁতৰ ভিতৰতে থাকি যায়, পিছত খেতিৰ বাবে মাটি চহোৱাৰ সময়ত ধন ওলাই যায়। এতিয়া বিনাশ হ'ব, সকলো ডুবি যাব। পিছলৈ তাত সকলো নতুন পাব। বহুত এনেকুৱা ৰজাৰ কিল্লা আছে য'ত বহুত বস্তু পোত খাই আছে। ডাঙৰ-ডাঙৰ হীৰাৰ টুকুৰাও ওলাই যায় তেতিয়া হাজাৰ লাখ টকাৰ আমদানি হৈ যায়। এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকে স্বৰ্গত থান্দি এনেকৈ হীৰা উলিয়াব। নহয়, তাততো সকলো বস্তুৰ খনি আদি সকলো নতুনকৈ ভৰপূৰ হৈ যাব। ইয়াৰ মাটি অনুৰ্বৰ সেয়েহে শক্তি নাই। যি বীজ ৰোপণ কৰে সেই বীজৰ শক্তি নাই। আৱৰ্জনা অশুদ্ধ বস্তু আদি দি দিয়ে। তাততো কোনো অশুদ্ধ বস্তুৰ নাম নাথাকে। এভৰিখিং ইজ নিউ (সকলো নতুন)। স্বৰ্গৰ সাক্ষাৎকাৰো কন্যাসকলে কৰি আহিছে। তাৰ বিউটি (সুন্দৰতা) হৈছে নেচাৰেল (প্ৰাকৃতিক)। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সেই সৃষ্টিলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। অম্মা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই সময়তে পিতাৰ সমান পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হৈ সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। পিতাৰ সকলো শিক্ষা নিজৰ মাজত ধাৰণ কৰি তেওঁৰ সমান জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তি-সুখৰ সাগৰ হ'ব লাগে।

(2) বুদ্ধিক পাৰস (পবিত্ৰ) কৰি তুলিবলৈ পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা-পুৰা ধ্যান দিব লাগে। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হৈ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পৰীক্ষা পাছ (উত্তীৰ্ণ) কৰিব লাগে।

বৰদান: ত্ৰিকালদৰ্শী স্থিতিৰ দ্বাৰা তিনিও কালক স্পষ্ট অনুভৱ কৰোঁতা মাষ্টৰ নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হোৱা যি ত্ৰিকালদৰ্শী স্থিতিত স্থিত হৈ থাকে তেওঁলোকে এক চেকেণ্ডত তিনিও কালক স্পষ্টকৈ দেখা পায়। কালি কি আছিলো, আজি কি হৈছে আৰু কালিলৈ কি হ'ম - তেওঁলোকৰ আগত সকলো স্পষ্ট হৈ যায়। যেনেকৈ কোনো দেশৰ টপ পইন্টত (উচ্চ শিখৰত) থিয় হৈ গোটেই চহৰখন চালে আনন্দ লাগে, এনেকৈয়ে সংগমযুগ হৈছে টপ পইন্ট, ইয়াত থিয় হৈ তিনিও কালক চোৱা আৰু উৎসাহেৰে কোৱা যে আমিযে দেৱতা আছিলোঁ আৰু আকৌ আমিযেই হ'ম, ইয়াকে মাষ্টৰ নলেজফুল বুলি কোৱা হয়।

স্লোগান: প্ৰতিটো মুহূৰ্ত অস্তিম মুহূৰ্ত, এইটো স্মৃতিৰে এভাৰেডী (সৰ্বদা সাজু) হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!